

Summer

‘Is dit een grap?’ Ik kijk stomverbaasd naar de vijf meisjes die allemaal beschuldigend terugkijken. Ze hebben allemaal een andere kleur haar, ogen en huid, maar toch kan ik hen niet uit elkaar houden omdat ze alle vijf hetzelfde gezicht trekken. Hoewel ze de indruk proberen te wekken dat het nieuws hen heeft geschokt en ze dit heel naar voor me vinden, komen ze vooral erg zelfvoldaan over.

Ze genieten hier duidelijk van.

‘Helaas, Summer, het is geen grap.’ Kaya laat een medelevend lachje zien. ‘We zijn natuurlijk bijzonder begaan met de goede naam van Kappa Beta Nu, dus toen we vanmorgen bericht mochten ontvangen van het landelijke bestuur –’

“Bericht mochten ontvangen”? Hebben ze een telegram gestuurd of zo?’

Het sarcasme ontgaat haar volledig. ‘Nee, een mailtje.’ Ze gooit haar glanzende haar over haar schouder. ‘Ze hebben ons eraan herinnerd dat ieder lid van de vereniging zich aan de algemene gedragsregels dient te houden. Zo niet, dan kunnen ze ons dispuut royeren.’

‘En dat mag beslist niet gebeuren,’ bemoeit Bianca zich ermee. Ze kijkt me smekend aan. Van de vijf loeders die hier voor me zitten lijkt zij me nog de redelijkste.

‘Zeker niet na wat er met Daphne Kettleman is gebeurd,’ zegt een ander meisje van wie ik de naam ben vergeten.

Dat maakt me nieuwsgierig. ‘Wat is er met Daphne Kettleman gebeurd?’

‘Alcoholvergiftiging.’ Meisje vier, ik geloof dat ze Hailey heet, laat haar stem zakken tot een fluistering en kijkt snel om zich heen, alsof ze bang is dat de antieke meubels in de woonkamer van het dispuutshuis afluisterapparatuur bevatten.

‘Ze moesten haar maag leegpompen,’ zegt meisje-zonder-naam iets te opgewekt. Daardoor vraag ik me af of ze blij is dat Daphne Kettleman bijna het loodje heeft gelegd.

Kaya zegt kortaf: ‘Genoeg over Daphne. Je had niet over haar moeten beginnen, Coral...’

Coral! Ja, zo heet ze. En die naam klinkt nu even stom als een kwartier geleden, toen ze zich voorstelde.

‘In dit huis wordt de naam van Daphne niet genoemd,’ legt Kaya aan mij uit.

Jé-zus. Die arme Daphne moest één keertje haar maag laten leegpompen en is nu meteen de Voldemort hier? Zo te horen is Kappa Beta Nu aan deze universiteit een stuk strenger dan hun zusterdispuut aan Brown.

Bewijs: ze schoppen me al het huis uit voordat ik hier kon in-trekken.

‘Het is niets persoonlijks, hoor,’ gaat Kaya verder. Weer zo’n zogenaamd troostend lachje. ‘Onze goede naam is erg belangrijk voor ons, en hoewel familieleden van je ook al lid waren...’

‘Ze waren niet zomaar leden, ze waren allebei voorzitter van het dispuut,’ breng ik haar in herinnering. Vergeet dat niet, Kaya! Mijn moeder was dat in haar derde en vierde jaar en mijn oma is dat ook geweest. De vrouwen uit de familie Heyward en Kappa Beta Nu horen net zo bij elkaar als mannen met de naam Hems-worth en fraaie buikspieren.

‘...tellen de banden des bloeds tegenwoordig minder zwaar dan vroeger,’ gaat ze verder.

De banden des bloeds? Wie zegt zoiets in godsnaam? Is ze een tijdreiziger van een eeuw geleden of zo?

‘Zoals ik al zei, we hanteren hier bepaalde gedragsregels. En je

bent niet bepaald netjes uit het dispuut aan Brown vertrokken.’

‘Ik ben niet uit mijn dispuut gezet,’ merk ik op. ‘Ik ben van de uni getrapt.’

Kaya staart me vol ongeloof aan. ‘Is dit een erezaak voor je? Wilde je soms van een van de beste opleidingen in het land worden gestuurd?’

‘Nee, dat wilde ik niet,’ antwoord ik knarsetandend. ‘Ik wil alleen maar zeggen dat ik strikt genomen nog steeds lid ben.’

‘Misschien wel, maar dat betekent nog niet dat je recht hebt op een plekje in dit huis.’ Kaya slaat haar armen voor haar witte mohair truitje over elkaar.

‘Ik snap het.’ Ik doe haar beweging na, maar ik sla ook mijn benen over elkaar.

Kaya kijkt met een jaloerse blik naar mijn zwarte suède laarzen. Prada. Cadeautje van mijn oma om te vieren dat ik ben toegelaten tot Briar. Ik moest hartelijk lachen toen ik haar pakket gisteravond openmaakte, want ik weet niet of oma Celeste wel snapt dat ik nu op Briar zit omdat mijn vorige uni me niet meer wil hebben. Of nee, dat snapt ze volgens mij heel goed, maar het kan haar geen ruk schelen. Oma grijpt elk excuus aan om zich in Prada te hullen. Ze is mijn soulmate.

‘En het leek je niet verstandig,’ vervolg ik, op iets scherpere toon, ‘om me dit te laten weten vóórdat ik met al mijn zoi vanuit Manhattan hiernaartoe kwam?’

Bianca is de enige die het fatsoen heeft om een schuldig gezicht te trekken. ‘Het spijt ons heel erg, Summer. Maar zoals Kaya al zei, het landelijke bestuur heeft het ons pas vanmorgen laten weten en toen moesten we nog stemmen en...’ Ze haalt halfslachtig haar schouders op. ‘Sorry.’

‘En jullie hebben gestemd en de uitslag luidt dat ik hier niet mag komen wonen.’

‘Correct,’ zegt Kaya.

Ik kijk naar de anderen. ‘Hailey?’

‘Halley,’ verbetert ze op ijzige toon.

Jezus, wat maakt dat uit. Moet ik me hun namen soms herin-

neren? We zijn net vijf minuten geleden aan elkaar voorgesteld. 'Halley.' Ik kijk het volgende meisje aan. 'Coral.' En dan het meisje naast haar. 'Shit, ik weet niet meer hoe zij heet. 'Laura?'

'Tawny,' bijt ze me toe.

Verkeerd gegokt. 'Tawny,' zeg ik verontschuldigend. 'Weten jullie het zeker?'

Dat levert me drie knikjes op.

'Cool. Bedankt voor het verspillen van mijn tijd.' Ik sta op, gooi mijn haar over mijn schouder en wikkel mijn rode kasjmieren sjaal om mijn hals. Misschien met een iets te heftige beweging, want Kaya lijkt zich te ergeren.

'Doe niet zo dramatisch,' beveelt ze op vinnige toon. 'En doe niet alsof het onze schuld is dat je je vorige huis bijna in de as hebt gelegd. Sorry hoor, dat we niet met een brandstichter onder één dak willen wonen.'

Ik moet mijn uiterste best doen om kalm te blijven. 'Ik heb helemaal niets in de as gelegd.'

'Daar denken onze vriendinnen aan Brown anders over.' Haar lippen veranderen in een dunne streep. 'Maar goed, we hebben over tien minuten een huisvergadering, dus het wordt tijd dat je vertrekt.'

'Nog een vergadering? Tjonge, jullie hebben ook een volle agenda!'

'We organiseren vanavond een oud-en-nieuwfeest om geld in te zamelen voor het goede doel,' zegt Kaya afgemeten.

Mijn fout. 'Wat is het goede doel?'

'O.' Bianca trekt een schaapachtig gezicht. 'We zamelen geld in voor de verbouwing van ons souterrain.'

Jezus, ze zijn zelf het goede doel? 'Nou, dan kunnen jullie maar beter aan de slag gaan.' Met een spottend lachje zwaai ik naar hen en dan been ik de kamer uit.

Buiten op de gang voel ik de eerste tranen prikken.

Ze kunnen de tyfus krijgen. Ik kan zonder die trutten en zonder hun achterlijke dispuut.

'Summer, wacht even.'

Bianca haalt me bij de voordeur in. Ik weet snel een glimlach tevoorschijn te toveren en knipper mijn tranen weg. Ik gun het hun niet om me te zien huilen. Godzijdank heb ik mijn koffers in mijn auto laten liggen en ben ik met alleen mijn grote handtas naar binnen gegaan. Het was gênant geweest als ik nu mijn spullen terug naar mijn auto had moeten slepen. Dat was trouwens nooit in één keer gelukt, want ik ben niet bepaald een type voor weinig bagage.

‘Hoor eens,’ zegt Bianca. Ze praat zo zacht dat ik mijn best moet doen om haar te verstaan. ‘Je mag jezelf gelukkig prijzen.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Omdat ik nu dakloos ben? Ja, dat maakt me supergelukkig.’

Ze glimlacht even. ‘Je heet Heyward-Di Laurentis van achteren. Dat is een garantie dat je nooit dakloos wordt.’

Ik lach schaapachtig, want daar heeft ze gelijk in.

‘Maar ik meen het,’ vervolgt ze fluisterend. ‘Je wilt hier niet wonen.’ De blik in haar amandelvormige ogen schiet naar de deuropening. ‘Kaya is net een politieagent. Het is haar eerste jaar als voorzitter en ze gaat helemaal los.’

‘Dat had ik al door,’ zeg ik droogjes.

‘Je had moeten zien wat ze Daphne heeft aangedaan! Ze deed wel alsof het vanwege die drank was, maar ze was gewoon jaloers omdat Daph met Chris, haar ex, naar bed was geweest. Daarom probeerde ze Daph zo veel mogelijk dwars te zitten. Toen Daphne een keer een weekendje weg was, heeft Kaya “per ongeluk”; Bianca vormt aanhalingstekens met haar vingers, ‘al haar kleren weggegeven aan een stel sjaars die spullen inzamelden voor hun jaarlijkse benefietveiling. Uiteindelijk is Daphne met de hele vereniging gekapt en nu woont ze ergens anders.’

Wie weet is die leeggepompte maag het beste wat Daphne Kettleman ooit is overkomen. Daardoor is ze tenminste aan dit verschrikkelijke huis ontsnapt.

‘Nou, het kan me geen zak schelen of ik hier mag wonen of niet. Zoals je al zei, ik red me wel,’ zeg ik op dat hooghartige niks-doet-me-wat-toontje dat ik in de loop der jaren heb kunnen perfecti-
oneren.

Dat is mijn schild. Ik wek de indruk dat mijn leven een prachtig oud huis is en hoop maar dat niemand dichtbij genoeg komt om de scheuren in de gevel te kunnen zien.

Ik weet tegenover Bianca aardig de schijn op te houden, maar als ik vijf minuten later in mijn auto stap, heb ik zo de zenuwen dat ik even geen lucht krijg. Het is bovendien lastig nadenken als het bloed zo door je lijf raast.

Wat moet ik nu doen?

Waar moet ik nu naartoe?

Ik adem diep in. Het geeft niet. Het komt wel goed. Ja, ik verzin er wel iets op. Dat doe ik immers altijd. Ik verkloot altijd alles, maar weet de boel ook altijd weer te ontkloten. Ik moet gewoon kalm blijven en iets bedenken...

Mijn ringtoon, 'Cheap Thrills' van Sia, rukt me los uit mijn gedachten. Godzijdank.

Ik neem meteen op. 'Hoi,' zeg ik tegen mijn broer Dean, dankbaar voor de onderbreking.

'Hoi, snotje. Ik wilde even weten of je heelhuids de campus hebt gehaald.'

'Waarom zou dat niet het geval zijn?'

'Nou, omdat je bijvoorbeeld op weg bent naar Miami met een of andere wannabe-rapper die je langs de snelweg hebt opgepikt terwijl hij daar stond te liften. Zo'n potentieel gevalletje seriemoordenaar, zeg maar. Of nee, wacht, dat heb je al eens gedaan.'

'Doe normaal. Ten eerste wilde Jasper countryzanger worden, geen rapper. Ten tweede was ik samen met twee andere meisjes. En we gingen niet naar Miami, maar naar Daytona Beach. Ten derde probeerde hij me niet eens aan te raken, laat staan te vermoorden.' Ik slaak een zucht. 'Lacey heeft het trouwens wel met hem gedaan en zij kreeg herpes.'

Aan de andere kant van de lijn valt een ongelovige stilte.

'Dicky?' Zo noem ik Dean al sinds mijn vroegste kindertijd. Hij heeft er de pest aan. 'Ben je er nog?'

'Ik probeer te begrijpen wat er beter is aan jouw versie van dat verhaal.' Opeens vloekt hij. 'Fuck, heb ik het op dat feestje voor

jouw achttiende verjaardag niet met Lacey gedaan?’ Een korte stilte. ‘Dat reisje met die herpes moet daarvoor zijn geweest! Verdomme, Summer, ik heb wel een condoom gebruikt, maar een waarschuwing was leuk geweest!’

‘Nee, je hebt het niet met Lacey gedaan. Je bent in de war met Laney, met een N. Daarna waren we geen vriendinnen meer.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ze met mijn broer naar bed was gegaan terwijl ze samen met mij feest had moeten vieren. Dat is niet cool.’

‘Dat is waar. Wat een egoïst.’

‘Zeg dat wel.’

Opeens klinkt er een ongelooflijke herrie aan de andere kant van de lijn. Het lijkt op wind, en dan hoor ik de motor van een auto en een hoop getoeter. ‘Sorry,’ zegt Dean, ‘ik loop net naar buiten. Mijn Uber is er.’

‘Waar ga je naartoe?’

‘Naar de stomerij. Allie en ik brengen onze kleren helemaal naar Tribeca, maar het is het waard. Ze zijn hartstikke goed.’

Dean woont samen met zijn vriendin Allie in de West Village in Manhattan. Allie heeft me bekend dat het een veel chiquere buurt is dan ze gewend is, maar voor mijn broer is het een stapje terug. Het penthouse van onze ouders is namelijk in de Upper East Side en beslaat de drie bovenste verdiepingen van het Heyward Plaza, het hotel van onze familie. Maar Deans nieuwe huis is vlak bij de school waar hij lesgeeft, en aangezien Allie een rol heeft in een tv-serie die her en der in Manhattan wordt opgenomen is het een handige uitvalsbasis voor hen allebei.

Dat is vast fijn, als je woonruimte hebt en zo.

‘Maar goed, zit je al lekker knus op je nieuwe kamer?’

‘Niet echt,’ beken ik.

‘Fuck, Summer, wat heb je nu weer uitgevreten?’

Mijn mond valt open van verontwaardiging. Waarom gaat mijn familie er altijd van uit dat ik iets verkeerd heb gedaan?

‘Ik heb niks uitgevreten,’ antwoord ik stijfjes, maar dan begint mijn stem verslagen te trillen. ‘De meisjes in het huis zijn bang

dat ik hun goede naam zal schaden. Een van hen noemde me een brandstichtster.'

'Nou, daar zit wat in,' zegt Dean verre van tactvol.

'Rot op, Dicky, het was een ongelukje. Brandstichten doe je expres.'

'Dan ben je de onbedoelde brandstichter. Dat klinkt best goed.'

'Ha, ha, wat grappig.' Het kan me niet schelen dat ik behoorlijk vinnig klink. Ik heb de zenuwen en daar krijg ik een rothumeur van. 'Hoe dan ook, ik kan die kamer wel op mijn buik schrijven en moet nu gaan bedenken waar ik dit semester ga wonen.' Opeens schiet er uit het niks een dikke brok mijn keel in en laat ik een verstikte snik horen.

'Gaat het wel?' vraagt Dean meteen.

'Dat weet ik niet.' Ik slik moeizaam. 'Ik... Dit slaat nergens op. Ik weet niet eens waarom ik van streek ben. Die meisjes zijn ontzettende trutten en ik had het daar vreselijk gevonden. Ik bedoel, het is oud en nieuw en ze zitten nota bene thuis! Ze zijn niet eens aan het feesten, want ze houden een of andere avond voor het goede doel. Dat is echt niet mijn ding.'

De tranen die ik tot nu toe heb ingehouden laten zich niet meer beteugelen. Twee dikke druppels glijden over mijn wangen naar beneden en ik ben dolblij dat Dean dat niet kan zien. Het is al erg genoeg dat hij me hoort huilen.

'Ik vind het zo rot voor je, snotje.'

'Het geeft niet.' Kwaad wrijf ik in mijn vochtige ogen. 'Ik ga niet zitten janken om een paar gemene wijven in een veel te vol huis. Ik trek me er niks van aan. Dat zou Selena Gomez ook niet doen.'

Er valt een korte, niet-begrijpende stilte. 'Selena Gomez?'

'Ja.' Ik steek mijn kin naar voren. 'Dat is een jonge vrouw met klasse die helemaal zichzelf is. Zo wil ik ook zijn, qua persoonlijkheid. Qua stijl doe ik mijn best om op Coco Chanel te lijken, maar dat gaat natuurlijk nooit lukken omdat niemand aan Coco Chanel kan tippen.'

'Nee, natuurlijk niet.' Hij valt even stil. 'Over welke Selena Gomez hebben we het nu? Die van Justin Bieber of The Weeknd? Of Bieber, ronde twee?'

Ik kijk fronsend naar mijn telefoon. 'Dit meen je niet.'
'Wat meen ik niet?'
'Je meet de waarde van een vrouw niet af aan haar vriendjes, maar aan haar prestaties. En aan haar schoenen.'
Ik kijk naar mijn nieuwe laarzen, met dank aan oma Celeste. Qua schoenen zit het wel goed.
Dat kan ik van de rest van mijn leven niet zeggen.
'Ik kan papa vragen of hij studentenhuysvesting wil bellen. Misschien is er nog een plekje vrij in een van de studentenflats.' Weer voel ik me verslagen. 'Maar dat doe ik liever niet. Hij moest al zijn best doen om me op Briar te krijgen.'
En ik woon liever niet in een studentenflat. Een badkamer delen met tien andere meisjes is mijn grootste nachtmerrie. Dat moest ik aan Brown ook al doen, maar toen was het nog enigszins verteerbaar omdat ik een slaapkamer voor mezelf had. Zo laat in het jaar zijn er echt geen eenpersoonskamers meer.
Ik kreun zachtjes. 'Wat moet ik nu doen?'
Ik heb twee oudere broers die nooit een gelegenheid voorbij laten gaan om me te plagen of voor schut te zetten, maar er zijn ook zeldzame momenten van medeleven. 'Wacht nog maar even met pap bellen,' zegt Dean bars. 'Ik kijk wel of ik iets kan doen.'
Er verschijnt een frons op mijn voorhoofd. 'Ik geloof niet dat jij hier iets aan kunt doen.'
'Wacht gewoon nog even. Ik heb een idee.' Aan de andere kant van de lijn zijn piepende remmen te horen. 'Momentje. Dank je, man. Ja, goed voor vijf sterren.' Er valt een portier dicht. 'Summer, je komt vanavond toch sowieso terug naar de stad?'
'Dat was ik niet van plan,' beken ik, 'maar ik heb denk ik geen keuze. Ik neem wel een hotelkamer in Boston en kijk dan verder.'
'Ik bedoelde New York, niet Boston. Het nieuwe semester begint pas over een paar weken. Ik nam aan dat je tot die tijd thuis in New York zou blijven.'
'Nee, ik wilde gaan uitpakken en de boel inrichten en zo.'
'Nou, dat gaat vandaag toch niet gebeuren. En het is oudejaarsavond, dus je kunt net zo goed naar huis komen om het met Allie

en mij te vieren. Er komen ook een paar van mijn oude teamgenoten langs.'

'Wie dan?' vraag ik, op mijn hoede.

'Garrett, die is toch al in de stad vanwege een wedstrijd. En het huidige team van Briar komt ook. Een paar van die jongens ken je al: Mike Hollis, Hunter Davenport. Hunter heeft ook op Roselawn gezeten, volgens mij een klas lager dan jij. Pierre en Corsen, maar ik geloof niet dat je die kent. Fitzy...'

Mijn hart stottert even.

'Ik kan me Fitzy nog wel herinneren,' zeg ik zo achteloos als ik kan, en dat is helemaal niet achteloos. Zelfs ik hoor hoe opgewonden ik klink.

Maar kun je me dat kwalijk nemen? Fitzy, dat is de bijnaam van Colin Fitzgerald. Die jongen is een witte raaf. Een lange, sexy, getatoeëerde, ijshockeyende witte raaf van een man op wie ik misschien een heel klein beetje een crush heb.

Oké, een crush van hier tot Tokio.

Hij is zo... bijzonder. En buiten bereik. De meeste van Deans teamgenoten doen altijd hun uiterste best om mijn aandacht te trekken, maar Fitz niet. Ik heb hem vorig jaar voor het eerst ontmoet toen ik Dean op Briar kwam opzoeken en hij keurde me amper een blik waardig. Toen ik hem daarna nog eens tegenkwam op de verjaardag van Logan, een vriend van Dean, zei hij hoogstens tien woorden tegen me. En ik ben er vrij zeker van dat de helft daarvan neerkwam op 'hallo', 'hoe is het?' en 'dag'.

Om gek van te worden. Ik verwacht echt niet dat iedere man die in mijn buurt komt meteen voor me valt, maar ik wéét dat hij me leuk vindt. Hij kijkt namelijk naar me met zo'n smeulende blik in zijn bruine ogen. Smeulend, ja.

Tenzij ik alleen maar zie wat ik wil zien.

Mijn vader heeft zo'n hoogdravend gezegde: 'Perceptie en werkelijkheid lopen ver uiteen en de waarheid ligt doorgaans in het midden.' Hij heeft die uitdrukking een keer als slotzin van zijn pleidooi in een moordzaak gebruikt en sindsdien komt hij er telkens als het ook maar een beetje van toepassing is mee aanzetten.

Als de waarheid ligt tussen Colin Fitzgeralds afstandelijke houding (hij mag me niet) en de hitte die ik in zijn ogen zie (ik wek een vurige hartstocht bij hem op), dan is het midden waarschijnlijk dat hij... ons als gewone vrienden ziet?

Ik tuit mijn lippen.

Nee. Dacht het niet. Ik weiger naar de *friendzone* te worden verbannen voordat ik ook maar een versierpoging heb kunnen doen.

‘Het wordt hartstikke leuk,’ zegt Dean. ‘Bovendien hebben jij en ik al heel lang niet meer samen oud en nieuw gevierd. Dus kom naar New York en laat het me weten als je hier bent. Ik ben nu bij de stomerij, moet ophangen. Dag, lieverd.’

Hij hangt op en ik lach zo breeduit dat ik me moeilijk kan voorstellen dat ik vijf minuten geleden nog in tranen was. Ik zit me vaak ontzettend aan Dean te ergeren, maar hij is een lieve grote broer. Hij is er als ik hem nodig heb en daar gaat het om.

En godzijdank kan ik nu naar een feestje. Feesten na een rotdag, iets beters is er niet. Ik heb dit zo nodig.

Ik kijk hoe laat het is. Eén uur.

In gedachten maak ik een paar snelle rekensommen. De campus van Briar ligt op ongeveer een uur rijden van Boston. Daarvandaan is het drieënhalf, vier uur rijden naar Manhattan. Dat betekent dat ik pas vanavond in de stad aankom, dus veel tijd om me voor te bereiden heb ik niet. Maar ik heb die tijd wel nodig om me flink op te tutten, want mijn witte raaf komt ook.

Die jongen weet niet wat hem overkomt.